

Indulgència

En concedeix 50 dies a tots els qui amb devoció llegir
o escoltin llegir aquesta fulla, l'Il·lm. Dr. D. Josep Vila
i Martinez, Bisbe d'aquesta Diòcesi.

MARTIROLOGI

- 19, DIUMENGE.—✠ Quinquagèsima. Sants: Conrat, cr. a Sicília; Alvar de Còrdova, cr.; Mansuet, b. i cr. a Milà.—*Missa del Diumenge, color morat.*—I. P, B.
- 20, DILLUNS.—Sants: Potami i Nemesi, mrs. a Xipre; Eleuteri, b. i mr. a Constantinoble; Lleó, b. i cr. a Catània; Pau'a, v. a Bethleem.—*Missa de la Fèria, color morat.*
- 21, DIMARTS.—Sants: Severi, b. i mr. a Scythòpolis; Maximia, b. i cr. a Ràvena; Zacarias, patriarca de Jerusalem; Irene.—*Missa de la Fèria, color morat.*
- 22, DIMECRES, de Cendra.—La Seu de S. Pere a Antioquia. Sants: Pascasi, cr., bisbe de Viena; Mathusalem, patriarca; Margarida de Cortona, penitenta.—*Missa de la Fèria, color morat.*
- 23, DIJOUS.—Sants: PERE DAMIÀ, b., cr. i dr.; Serè, mr., jardiner; Llatzer, monjo i pintor, a Constantinoble; Florenci, b. i cr. a Sevilla; Marta, v. a Astorga.—*Missa de S. Pere Damià, color blanc.*
- 24, DIVENDRES.—Vigília de S. Matias, Ap.—Sants: Modest, b. i cr. a Treves; Pretextat, b. i m. a Roan; Primitiva, mr. a Roma.—*Missa de la Fèria, color morat.*—Dejuni amb abstinència de carn.
- 25, DISSABTE.—Sants: Matias, ap. a Judea; Victori, Victor i comps. mrs. a Eippte; Donat i comps. mrs. a Africa; Fèlix III, p. i cr.—*Missa de S. Matias, color vermell.*—Dejuni
- 26, DIUMENGE, 1.er de Quaresma.—✠ Sants: Nestor, mr. a Bèrgamo; Alexandre, bisbe d'Alexandria; Irene de Gaza, v.—*Missa del Diumenge, color morat.*

ESÚS s'endugué amb Ell els Dotze i així els parlà: «Vet-aquí que pugem a Jerusalem i seran complertes en el Fill de l'home totes les coses escrites d'Ell pels profetes. Perquè serà lliurat als gentils i serà escarnit i serà maltractat i serà escupit, i després que l'hauran açotat, li donaran mort, i el terç dia ressuscitarà.»—Els no en compregueren res d'aquestes coses; aquell llenguatge els era amagat i no entenien el que volia dir. I s'esdevingué en essent prop de Jericó, que, assegut ran del camí, hi havia un cec demanant caritat. I sentint que passava gernació demanà allò que era. «Es Jesús de Nazaret qui passa», li digueren. Ell que es posà a cridar: «Jesús, fill de David, tingueu pietat de mi.»—Els qui anaven davant el reptaven que callés, però ell encara cridava mes fort: «Fill de David, tingueu pietat de mi!» Llavors és deturà Jesús i manà que li duguessin. I quan es fou atançat, li preguntà, dient: «Què vols que faci per tu?—Ell respon: «Senyor, veure-hi.»—«Veu-hi—li diu Jesús; la teva fe t'ha alvat.»—I tot d'una hi veié, i el seguia glorificant Déu. I tot el poble, veient això, és posà a alabar Déu....

La Ciutat de Jericó.—Els esdeveniments que ens conta l'evangelí d'avui succeïren en la ciutat de Jericó i als seus encontorns. Aquesta ciutat es trobava prop del riu Jordà i del Mar Mort, en un oasi de verdor, ple de palmeres i arbres fruiters, voltat d'un lloc desert, puix les vores del Jordà i del Mar Mort, a causa de les grans calors, que hi fan, són àrides i sense vegetació. N'hi havia dues de Jericós, prop l'una del altra, l'antiga i la moderna, edificada per Herodes i el seu fill Arquelaú: era una ciutat comercial, molt bella i formosa per el seu balsam i els seus fruits. Distava de Jerusalem unes sis hores i el camí venia sempre de pujada. Ara és completament deshabitada i tota en ruïnes. Jesús hi havia passat moltes vegades, puix era el camí natural per anar a Jerusalem, venint de l'altra banda del Jordà. Aquesta vegada era la darrera, que Jesús trepitjava aquells llocs religiosos; pujava a Jerusalem a sofrir i morir per nosaltres. En mig de les belleses d'aquell lloc frondós Jesús explicava als apòstols els sufriments de la seva pròxima passió; i ells, encegat encara pels desitjos d'aquest món, no 'n comprenien res de les paraules de Jesús.

Procurem per medi de bones obres assegurar la nostra salvació.

Que els plaers del món no perverteixin el nostre enteniment, puix no són els que Déu ens ha preparat; creiem que el camí del sacrifici és el que condueix a la eterna felicitat.

Patró de la setmana: Sant Pere Damià, b., cr. i dr.

Aquest insigne doctor de l'Església, amb son exemple i amb sa paraula ens ensenyà el menyspreu dels béns terrenals.

Sant Pere Damià visqué al segle XI i era fill de Ràvena (Itàlia). Ja de petit tingué de suportar grans privacions, arribant a ésser abandonat per sa mare, qui per sa pobresa no podia mantenir tota la fillada. En morir els pares del Sant, un seu germà l'admeté a casa seva com a mosso i li feia guardar porcs; mes ell ho sofria tot amb remarca-

ble paciència. Un altre seu germà, anomenat Damià, l'acollí i el protegí pagant-li estudis. I fou en agraïment a aital protecció que el Sant afegí al seu nom el de Damià.

Aviat el seu talent el féu obirador, i la seva ciència fou objecte d'admiració general. Ell però, defugia la vida mundana i posava totes ses delícies en socórrer els pobres i desvalguts. Freturós d'una vida més perfecta és féu monjo benedictí, i més tard

el papa Esteve X el féu cardenal i li confià el bisbat d'Ostia, dignitats que més endavant renuncià.

Tot i essent Cardenal, dormia damunt d'una post; i fins a les acaballes de sa vida, passava les quaresmes menjant solament una petita quantitat d'herbes cuites amb aigua.

Fou home de gran doctrina i un predi-

gador apostòlic de primera volada, servint-se del seu talent i de la seva eloquència per instruir els fidels i combatre las heretgies.

En morir deixà un gran ròssec de bells exemples per imitar, i un inapreciable tresor de santa doctrina per a il·luminar les intel·ligències enterbolides per l'error i el vici.

CARNESTOLTES

Aquest mot llatí, que significa «a fora la carn» o sia que s'apropa el temps de menjar magre o de peix, s'ha emprat pels seguidors del món per a significar una cosa totalment oposada, o sia «visca la carn», i no amb el sentit de voler trencar els dejunis i abstinències, de les quals coses ja ni quasi en fan cas, sinó en el sentit de visca la gatzara i la gresca amb les bromes més indecents i amb el llibertinatge més desenfrenat, en una paraula: per Carnestoltes els pecats carnals, aquells que embruten més l'ànima i rebaixen la criatura humana al nivell bestial o pitjor encara, són els que abunden més, i no et creguis entre gent pagana ni civilitzada, no, sinó entre cristians que van a Missa i tot, i es piquen el pit... i es posen careta per tal de no ésser coneguts, oblidant que hi ha tres testimonis, i si voleu quatre, irrefragables de la seva conducta vil: la consciència, el dimoni, l'àngel de la guarda i el mateix Déu.

Coses d'altre temps.

La diada de Cendra.—Els vells que avui tenen uns LXV anys encara recorden que en el seu temps i quan Carnestoltes disfressat, ple de follies, atolondrat i barroer, com un bufarut, es jugava les últimes forces per divertir-se i espantar les cabòries; venien dels pobles veïns, corrués de gent, amb coixineres de cendra al cap i a sota els braços; puix en aquells temps el dia abans del dimecres de Cendra es feia a Girona «El mercat de la Cendra». No hi havia persona, almenys en aquest dia, que no comprés un parell d'ambostes de cendra. La més pagada era la de romaní i llor, diu que barrejada feia olor de cendra ressuscitada.

No és bon cristià el qui no compleix els manaments de Déu i de l'Església.

El dia següent, festa de Cendra, la duïen dins un plat a beneir i el sacerdot els hi senyava el fron dient «Memento homo...» La sobrera la guardaven amb molta reverència a casa llur, i solien posar-la al costat del llit i als peus d'un Sant Crist, i així sempre que la miraven els recordava la Santa Quaresma, plena de penitència i oració. També els recordava la vida que en tots temps han dut els eremites, i els feia pensar en la mort.

Quan Pasqua entonava el cant del Resurrexit, treïen el plat de la cendra, del costat del llit, i com que era beneïda, no la llençaven; la guardaven per tirar a la bogada.

D'aquest costum avui ja no en queda res.

PLANA PARROQUIAL

Santa Pau

A la tarda: Exposició, trisagi, 3.ª meditació dels 7 Diumenges a S. Josep, visita a Jesús sacramentat, benedicció i reserva.

Demà: A les 7 es dirà un Ofici pels devots de Ntra. Sra. de La Salut en la Capella de Sta. Llúcia.

Dimarts: A les 7, un Ofici a Ntra. Sra. del Remei també pels devots.

Dimecres: A 3¼ de 7 benedicció de la *cedra* i seguidament un Ofici pels devots de S. Antoni A.

La Cot

Avui a la tarda: Doctrina i funció amb Exposició del Santíssim Sacrament.

Dimarts: A les 2 funció de desagravis amb Exposició.

Dimecres de Cendra: A 2¼ de 7 benedicció i imposició de cendra i missa.

Nota: Desde diumenge la missa 1.ª es dirà a 2¼ de 7 i a 2¼ de 10 la segona.

Batet

Avui a les 2: Rosari, devoció dels set diumenges i doctrina.

Cellent

Avui a la tarda: Doctrina, funció de desagravis amb Exposició de S. D. M. i sermó.

Dimecres de Cendra: A l' hora de la missa matinal es farà la benedicció i imposició de cendra i seguidament es dirà la missa.

Avís: La ensenyança de la doctrina serà cada dia a 2¼ de 8.

ADVERTIMENTS: Tots els catòlics deuen proveir-se de la Butlla de la Santa Creuada, si volen fruïr de les facultats i privilegis que en ella es contenen.

No basta la *intenció* de pendrer-la, sinó que de fet s'ha de posseïr.

No s' ha de dir *he comprat* les butlles, sinó *he pres* les butlles, perque les gracies espirituals no es compren.

L' almoïna taxada a cada persona per a la possessió de la butlla de la *Creuada* o d'*Indulgencies* es de 75 céntims tan pels rics com pels pobres.

L' almoïna de la butlla d'*Abstinencia i Dejuni* es també de 75 céntims; pro, si hi haguès algun cap de casa, quin producte *anual* per raó de la seva *renda, negoci o carrera* arribès a 5.000 *ptas.*, tant ell com la seva esposa venen obligats baix pena de nul·litat a pendrer la de 2.ª classe, d' almoïna 4 pessetes.

Tots els dubtes consultar-los al pare confessor.